

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Benedictus Redivivus Hoc est: Benedictinij Ordinis
Vetustißimi Amplißimique, Nostra, ac supera ætate
Jmmarcescibilis Vigor, ac Viror**

Bucelin, Gabriel

[Veldkirch], Anno Christi. M.DC.LXXIX.

lesu Christi Annus. M.DC.XVIII. Sancti Patris Benedicti. M.C.XXXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38498

es 15. expositum, nullum omnino foetorem reddidit, imo gratà elegans rebedine dormientis instar se habuit. Sepultus est tanto post honorificè in sui Monasterij Ecclesia, ejusque memoria in benedictione habetur.

Ven. Maria
Vela monialis,
Abulens.

In Hispania felicissima obdormitione requiescit Beatæ memoriæ Maria cognomento Vela Monialis Abulensis, quæ crebris revelationibus Christi Domini & B. M. A. R. I. Æ Matris Virginis dulci præsentia & colloquio atque cœlestibus a suæ facta favoribus post gravissimas infirmitates, intensissimos dolores, varias persecutiones ac dormonis insidias, quas patienter sustinuit, ac utiliter superavit, Christi amplexu, ac Virgineo lacte, ut olim Mellifluus Bernardus noster, nobilitata, exultans migravit ad sponsum, hoc ipso anno octavo Cal. Oct. *Michael Vagnerus, Aubert. Miraus, Henricq.*

Virgineo
lacte pasta.

Ven. Morizeta à
sancta Virgine.

Prima initiat hoc ipso anno Calvariæ Congregationem & Monasterium Pistaviense, non compatiendo solum Christo, sed commoriendo, Venerabilis Mater Morizeta à S. Virgine, quæ diu Colici morbi vehementia cruciata, sola Beatissimæ Matris Virginis inclamatione levabatur. Hæc doloribus confixa Cruci Domini sui, digna Calvariæ hostia, inclamans: *Sancta Virgo propitiare mihi*, in Domino obdormivit 27. Decembris; cujus Vita Virtutis omnium, sed imprimis pœnitentiæ assiduæ, contemptus mundanorum omnium, solitudinis, silentij, obedientiæ absolutissimum exemplar fuit. *Ex Vita Antonietta Aurel.*

Ven. Franciscus Castellius.

Extinguitur hoc ipso anno illustre admodum familiæ nostræ Montis Oliveti sydus, etsi ex humili Fratrum Conversorum statu, inter lectiores tamen Deiparæ domesticos Ven. F. Franciscus Castellius patria Veronensis, Patre Hieronymo natus, à puero pietati addictissimus, & ob hanc ipsam Reverendissimo Bartholomæo Abbati S. M. V. de Organo commendatissimus, & Ordinem ingredi persuasus, interque conversos admittis ibidem per annos quatuor pistoriæ artem laudabiliter exercuit. Inde Sacrista factus, dum eximio innocentia & Virginitatis studio ab omni contuitu muliebri nimium metueret, cum cremicolis nostris agere expetens, ad Reformatos nostros

A Deipara
expetitur.

Ruani cum licentia secessit. Sed Veronam repetens, suumque Abbatem conveniens: *Me*, inquit, *Sanctissima Virgo Mont-Olivetum accersit*. Unde Præsidente Generali exorato, nihil præter vestem qua induebatur eo secum deferens, ad servitiæ suæ Dominae & Patronæ concessit, & annos septem supra quadraginta eidem devotissimè & sanctissimè ibidem in servitij, hoc anno ad præmia fidelissimi servitij evocatus, de cujus mirabili sanctitate multa narrantur. *Ex Secundo Lancelotto alisq.*

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XVIII.
Sancti Patris Benedicti. M. C. XXXVIII.

Lugubris toti Galliarum Regno hic annus, platisibilis cœlo, honorificus Ordini nostro universo, glorioso, etsi præmaturo obitu, sanctissimæ novæ Congregationis Institutricis, serenissimæ Antonietæ de Orleans, Regij Generis præstantiâ inclytæ, sed omnino Virtutum genere longè illustrioris. Parentes habuit Leonorum de Orleans Ducem de Longeville, Matrem Mariam Borboniam Regiæ utrumque stirpis, ipsoque ex sancti Ludovici sanguine. Ipsam infantulam etiamnum Deo desponderant, acceptante votum Numine, & in puellula suam mirè gratiam prodente, etsi immemores Voti parentes, eam quantumvis obnitentem, sæculo addicerent. Angelum dixisses, cui Deus solus, soli rerum omnium vice foret, Deliciarum, oblectamentorum, Divitiarum, honorum loco, solitudinem diligenti, cui gratius nihil, quam sola solius DEI & Sponsi contubernio in oratione perfui. Nubere nihilominus coacta, maritum accepit Carolum de Gondi Marchionem de Bellâ Insula, sexdecim annos nata. Vixit in matrimonio ut Monialis, & in Aula, ut sancta. Certè miraculum Aula fuit. Vigesimo septimo ætatis anno vidua relicta mundum calcavit, cum ei undique divitijs, honoribus, & voluptatibus blandiretur, tanta Nobilis Animi sacra pertinacia, ut nec amore charissimorum liberorum, quorum adhuc tenerrima ætas, nec benevolentia Reginarum, quibus in delicijs erat, nec omnibus applaudentis Aula Lenocinijs, quæ sibi suum solem abesse quebatur, à cœpto non flecti modo, sed

Obitu Ven.
Antonietæ
Principis
Aurelian.

Ejus parenter.

Nubere cogitur puella post viduam.

*A saeculo
etiam se
abripit.*

sed nec punctum temporis retardari
pareretur. Inscijs igitur propinquis
omnibus, neque salutatis Rege, Regi-
nisque aula abscessit, clamque Tolo-
sam per in via paucis stipata domesti-
cis se recepit, dimissisque omnibus e-
jus Civitatis Fuillentinarum ingressa
Cænobium ad amulsim Regulæ reform-
matum, recens exstructum, rerum om-
nium voluntaria penuria locuples, se-
veriore disciplina & instituti rigore a-
lijs horribile visum, sese abdidit. Cum-
que certa esset, quantopere maximi
Principes, ipsam inde retractâ vellent,
statim ipsa Clementi VIII. rerum tunc
in Urbe & Orbe potenti scripsit, qua-
tenus sese Paternæ ejus Clientelæ fidu-
cialiter committerent, Apostolica au-
thoritate contra omnes Principum &
consanguineorum, congeminas in-
terminationes & insultus, tueri digna-
retur, quippe quæ soli Deo vivere in-
vitis omnibus & posset, & vellet. Pro-
bavit & laudavit generosæ indolis
constantiam Pontifex, Apostolicam-
que ei benedictionem impertiens, spo-
spondit se litteras Nuncio suo in Re-
gno Galliæ quamprimum daturum, qui-
bus eam & Regi, & alijs omnibus suo
nomine commendaret. Religiosi ty-
rocinij annum cursum exegit, tanta
virtutum omnium siti, eminentis-
simæque sanctitatis pressa fame, ut eme-
ritis ipsis esset admirationi. Angeba-
tur penè ad mortem, si aliam a vitæ No-
bilitatis rationem haberent Superiores,
quàm ut eam abjectissimis quibusvis
exercitijs perpetuo manciparent. Ro-
gabatur plerumque eas enixius, profusus
interdum lachrymis, ut ingenitum No-
bilibus tumorem, ingeminatis publi-
cè & privatim injurijs comprimerent,
vilissimum mancipium repetitis satia-
rent opprobrijs. In Novitiatu non
aliter Princeps agnoscebatur, quam
quod cæteris omnibus abjectiore præ-
luceret humilitate, modestia præcel-
lentiori, tantoque paupertatis, pœni-
tentiæque Zelo arderet, ut miranda
potius quam imitanda in hisce Virtu-
tibus videretur. Vestium, non pom-
pæ quidem, sed verecundæ concinnitatis,
natura ipsa studiosissima erat, &
præ corporis teneritudine tam delica-
ta, ut lautissimas ipsas dapes innato
fastidio averfaretur. Sibi tamen vim
tantam intulit, ut rudiore amictu, ip-

soque sordido, sæpe & lacero, gloria-
bunda; prægustatis à felibus epularum
quisquilijs opiparè vesceretur; subij-
ciens gemebunda, ad propriam vili-
tatem pinguius haberi quàm mereret-
ur, sordium omnium vas abjectissim-
um. Nudis incubans asseribus, som-
no brevi haud reficiebatur, sed crucia-
batur: pulvinar, subjectus tenero ca-
piti stipes ligneus, tamque indefessa,
oratio quam jejunium. Professionem
emisit summa cum corporis alacrita-
te & Zelantis animi æstu incredibili.
Professa, generosam mentem nihil in-
fregit, imò auxit, corroboravit, novis-
que gratiarum cumulis indices ferven-
tior, humilior, subjectior; copiosissi-
mè locupletavit virtutum omnium
augmentis. Quare ut virtus soli haud
abimilis, nulla alia face, quam suo-
mer indito splendore indiget, ut splen-
deat, quantâ se Antonietta arte, & in-
dustria abdere, ab omnibus nesciri &
pro nihilo haberi conabarur, tanto De-
us ipse digniorem ostentabat, copio-
sissima gratiarum & natura dona, pub-
lica adeo luce omnibus patecebant, ut
paulo post in Superiorem Pictaviensis
Conventus communi calculo electa sit.
Luctata diu ejus Humilitas cum dela-
to honore, non prius cessit, quam au-
diret à Confessarijs, gravi se constrin-
gendam scelere, nisi sororum delectui,
imò Divinæ præordinationi humiliter
obtemperaret. Hæc ex Vita scripto-
re, pro ipsa simplicitatis Veneratione,
Cætera brevius prosequamur. Inde
perspecta ejus utilitate, & sanctitate
Coadiutrix ab Eleonora Borbonia Hen-
rici IV. amita Fontis Ebraldi, eoque no-
mine Congregationis nostræ Abbatissæ
& Generalis Præsidis expetita, Apo-
stolica etiam atque Regia auctoritate
confirmata, cum deprecatorias suppli-
ces Pontifici mitteret, dato quamprimum
altero Brevi, parere illico & obe-
dire nolens volens jussa est. Obediit,
& hoc etiam loco pro exemplari Vir-
tutum omnium non solum, sed pro
miraculo fuit. Sed matertera extin-
ta in neptis tam sanctæ ulnis, cum ne-
mo non succedere veller, & successu-
ram crederet, præoccupans Pontificis,
Regis, Reginaeque animos, persuasit
denique, ut aliam quàm ipsam eligi pa-
terentur. Sibi proin, folique relicta
Numini, Lencastram desertum in Gi-
runda

Vita vigor.

*Professio-
nem emis-
sit.*

*Fit Superior
multum
oblivans.*

*Fit Coadju-
trix in Fon-
te Ebraldi.*

*Novitiatus
ejus.*

*Princeps
omnium
animi de-
missionem.*

Hic Calvarienſis Congreg. Generalis.

runda locum ſeceſſit, ubi cum aliquamdiu ſanctè ageret, ejuſque locis Monialibus exemplo plurimum prodeſſet, pia arte R. P. Joſep̄i Capucini, ut ſuperiore diximus anno, induc̄ta eſt ut præcipua Calvaria Inſtitutrix & Generalis eſſe acquieſceret. Effloruit tanta ſub Gubernatrice tantopere nova, hæc Divi Benediſti familia, ut toto Galliarum Regno fama mox dilatata, Regem Principumque animos mirè afficeret, ſummæ Nobilitatis Virgines, Antonietæ ſubefſe cuperent, celo jam adſcriptas putarent, dummodo ab illa ſuſcipi impetrallent. Et revera collegit Congregationem Chriſti lectiſſimarum Sponſarum, Virginum non tam Benedictinarum nomine, quam re ipſa Benedictarum. At verè ad Calvariam collectarum, ut quarum mox plures, vix addito hoc Calvaria & poenitentia exercitio, optimum Numen non ad Crucem ſolum, ſed mortem ipſam graviffima inter tormenta obeundam, evocaverit; ſummo non Antonietæ ſolum, ſed Reginae Ipſius dolore, quæ ipſas non aliter, quam filias ſuas appellabat; nec immerito, cum lugeret, utraque: quod naſcentis primum Inſtituti fulcra, virtutum omnium cumulo, naturæque dotibus præcellentiſſimis præditas, columnas & Baſes futuras, ſibi Sponſus Virginum adjuñxiſſet, nec fato aliquo communi, ſed illorum doloribus continuis dies nocteſque intenſiſſimis, quibus nullâ proficeret cura medicorum; quo morbo ſex illarum deceſſere. Septimam agere ipſa debuit Antonietta, uti in filiorum martyrum morte conduplicata Martyr ſancta Felicitas, ita Aurelianenſis in filiarum. Diſſimulavit aliquamdiu atrociffimos cruciatuſ, ne inceptum poenitentia vitæ duriffimum Martyrium novo Martyrio proſequi, à delicatula (ſic appellabat) fororum charitate prohiberetur. Vicit tamen denique morbi viſ, ut tantopere exorata Medicum accerſiri toleraret, mox iterum, dimiſſum, ſumpto unico, eo conſulente, medicamento. Duriter ſe habuit etiam in ſuprema infirmitate, & agrè tot lachrymis ſuarum & precibus annuit, ut ſibi in nudis cubanti aſſcribis, vile ſubſterni ſagum pateretur, ſeque detricto panniculo operiri; nec remedia, ſolatia & ſubſidia alia

Multas ſuarum Virginum mortuas luget.

Ipſa morbo eodem corripitur.

admittere conſenſit, quam ſi ex ſola charitate, & pauperula in eleemoſynam exhiberentur. Rogans Confeſſarium, ſuo nomine veniam rogare à fororibus, ipſo recuſante, ipſamet deprecata eſt, tanto poenitentis ſpiritus dolore, tanta animi demiffione, verborum pondere, ut merito omnium corda rumperentur. Obſtupuit in primis Confeſſarius, ad inauditam tantæ Principis animi demiffionem, indeque primum didiciſſe antea vitæ dolore caſus, palam profeſſus eſt, ubi animadvertit Antoniettam Aurelianenſem, adeo conſpicuum ſanctitatis Sacrarium, vitæ Monafterii decus, poenitentia ipſius cum ſingulari innocentia vivum ſpiranſque ſimulachrum, tanto ſumet ſatidio aſpernari omnia, ut ipſa humilitas haud demiffius & ſapere & loqui poſſet. Cum autem anima ei deſeciſſet præ dolorum acerbitate, & jam jamque moritura crederetur, ſacro oleo inuncta eſt, verum reparatis non nihil viribus, Sſ. Sponſi amantiffimi corpus in æternitatis Vaticum enixiſſimè poſtulavit, lectuloque immota conſidens, graviffimis licet divexata cruciatibus per ſeſquihoræ ſolidum ſpatium tanto hoſpiti recipiendo animum paravit, & ſacrum pectus; tantumque etiam temporis, ſtupentibus omnibus, in gratijs agentis ſingulari cum modeſtia, veneratione, fervore, alto arcanoque ſilentio conſumpſit. Divina tum maximè patiebatur, cum poſt acceptam ſalutarem orbis victimam, tota in amorem ſponſi dilectiſſimi effuſa mens extra ſe rapta, ad aurem cordis colloquentem audiebat, ſibi ea omnia; quæ non licet homini loqui, ſolita benignitate, ſed rara munificentia præſtantem. Paſtis brevibus cum ægritudinis vehementiſſima vi inducijs, Generalem ſceleſtiſſimæ vitæ (ſic loquebatur ipſa) exomologeſim teneriori innocentia neceſſariam ducens, dimiſſis omnibus, peccata leviffima (melius perficiendas Virtutes Confeſſarius dixit) eo cordis intimo dolore, eo lachrymarum imbre, eo delicatæ conſcientia angore, & diſtincta cuiuſvis vel minutulæ circumſtantia expreſſione expoſuit, ut miratus idem innocentiam Angelicam cum tanto mœrore & luctu, ſapienter ſcripſerit, brevi ipſas Inferorum fauces

Ejus ſuprema culpa non deprecatur.

Sacro oleo inungitur.

Generalis ejus conſeſſio.

ees occludendas, si vel minimum ab-
soluta adeo contritionis gradum ha-
berent sceleratissimi quivis, & hanc
Nobilis DEI familiae Confessionem di-
cendam potius Canticum laudis, mag-
nificumque Divinae Majestatis enco-
mium, quam actum poenitentiae; An-
gelos ipsos caelestem illam cantilenam
jubilantis animae attentius & alacrius
auscultasse, atque ad tam sancta pec-
cata exultasse, sibi quae duntaxat ad me-
moriā revocandam esse eandem
Confessionem, quod ad Regulae obser-
vantiam, ad vitandos quoslibet defe-
ctus, perfectumque virtutum omnium
studium, ea sola recordatione, totus
effluereceret. Saeculares Principes,

mum, nostrae aetatis, Regiae familiae
splendor, Ordinis Jubar, singulare Ca-
tholicae Ecclesiae Ornamentum.

Comitata eodem anno optimam
Matrem sunt, praeter tres alias, nobis
à nomine minus cognitae, Venerabilis
Mater Anna Doxan, quae dum sacro
inungeretur oleo, morti jam proxima,
per animi fortitudinem superior, al-
tiori voce & consonantiori super om-
nes ad singula respondebat, ut de ea
id fas sit dicere, quod de amantissimo
Sponso, quod *clamans expiravit*. Haec
autem adeo manifesta salutis signa edi-
dit, ut ab omnibus *Anna de Paradiso*
dicta sit: Altera, Maria de Goulesne
cognominata ab Angelissimo ipsa An-
gelus, quae proximam Angelis semper
vitā duxerit. Facta haec in agonia pro-
lixius orabat, auditaque est ab omnibus
cum daemone colluctari diutissime,
verum protrito hoste, multaque praec-
lata de aeternitate felici referens, spi-
ritu ebria, felicissime hoc ipso quoque
anno decessit. *Ex Vita Antonietta.*

Ven. Anna
Doxan.

Ven. Maria
de Goulesne.

Miranda
provisus
cordis com-
punctio.

Regula S.
P. N. om-
nium dolo-
rum solati-
um.

Regulam Sancti Patris BENEDICTI sibi
praelegi curavit, supremumque spiri-
tum penes agens, oravit supplex, ut ca-
put de Humilitate ejusdem SS. Regu-
lae legeretur, hanc unam rata sibi in
praesentissimum firmissimumque con-
tra daemones fore subsidium, nec mo-
ri se posse quietius, quam inter ipsas
officiosissimae Virtutis charissimas ma-
nus, quae eo ad cor saperet dulcius, quod

Quanti fe-
cerit se esse
Benedicti-
nam?

Benedictina, & de spiritu *Benedictina-
rum*, Sanctissimo Parente pullularet.
Haec prolixius ex ipsomet vitae scrip-
tore, pro multorum excitatione & ani-
matione. ut & haec postrema, multis
alijs omiſſis: Interim ab universa Gal-
licana Ecclesia, sine intermissione ad
DEUM oratio fiebat pro ea, maxime ab
amantissimis sui Instituti Alumnis. Ve-
rum ad tot preces, ad tot fletus, tot
suspiria obscurdescente caelo; ipso die
Eusto S. Marci cum Litaniae Beatae Vir-
ginis, quarum ipsamet Antonietta ali-
quot versus (utpote quae cygni instar
DEO sanctissimaeque Matri occinens
moreretur) sola decantaret, recitarentur;
charitate vulnerata, doloribus con-
fecta, innumerisque virtutum moni-
mentis praedives, in caelum, tot labo-
rum bonorumque operum copiosissi-
mam messē collectura evolavit, an-
no 1618. aetatis 47. claruit à morte mul-
tis miraculis, ipsa miraculum, maxi-

Felicissima
in Domino
obdormi-
tio.

Etiam Germania nostra Inferior
flosculum insignem lilijs Gallicis in
caelo jungit, Venerabilem Margaritam
Duyterhelst Monialem Vallis Rosa-
rum prope Mechliniam, quae à vani-
tate saeculi ad DEUM conversa, humi-
litate operibus, Religiosae perfectio-
nis studio & meditationi continua se
totam addixit: sic ut quandoque exta-
ses experta fuerit, atque caelorum Au-
gusta frui praesentia meruerit. Cla-
ruit Spiritu Prophetico; signis etiam
& Virtutibus admiranda, pijsissime, an-
te Abbatissam, quae simul aegra decum-
bebat, & usum linguae perdiderat, ut
praedixerat, decessit, atque ut promi-
serat, loquenti facultatem eidem à Nu-
mine obtinuit. Obijt 15. Maij. *Arnol-
dus de Raiffe, &c. Chrysoſt. Henr.*

Ven. Mar-
garita
Duyter-
helst.

Ipsa anno prodigiosissima vitae &
virtutis, mirabilis illa sanctissima me-
moriae Virgo Margarita nostra de Ar-
bous, Monialis Montis Martyrum, Ab-
batissa Vallis Gratiae designatur, invi-
ta admodum reluctansque, ita ut praec-
morerore in morbum incideret, coacta
tamen inaugurata solemniter est ipso
Natali die SS. Patriarchae nostri à Ca-
rolo Lugdunensi Archiepiscopo: quae
cum nocte in conclave duceretur pe-
ristromatis ornatum, lecto culcitris
holofericis acu pictus & intertextis
strato,

Ven. Mar-
garita d'
bous fit
Abb. Vallis
Gratia.

strato, petita quamprimum scala, parietes nudavit, & lecti ornatum omnem procul amolita est, ipsa mox speculum se probans omnis perfectionis.

Ex Vita per Jacobum Ferrage, &c.

Superstes etiamnum hoc anno (incertum nobis quando extinctus) summæ Sanctimonie vir Martinus Abbas Monasterij Barac in Ægypto, B. Joannis, de quo supra, successor, admirabili vitæ sanctitate omnium virtutum splendore emicuit, magnis à Numine miraculis commendatus, quæ inter occasionem nactus Fidei Christianæ assensu in oculis infidelium Turcarum, pisces ad ignem assatos, suis ad DEUM suis precibus vitæ restituit.

Ex Constant. Caetano, &c. Marchesio, &c.

Ut nunquam satis, tanto post, & quidem inter juratissimos Christi hostes DEI gratiam in Benedicto Redivivo admiremur & celebremus.

IESU CHRISTI ANNUS. M. DC. XIX.

Sancti Patris Benedicti. M. C. XXXIX.

Congregationis Calvarie irrevocabilissimum sacrum fervorem studium.

NECUM VITA extinctam putes Nostrarum Calvarie Monialium sublimiorem vitæ rationem, & conceptum semel, concitante Antonietta nostra Aurelianensi, sanctioris propositi fervorem, audiamus Religiosissimum vitæ Scriptorem: *Ubi primum è vitæ excessit (Antonietta) indutum cælitus insuetum animabus robur experte dilectissimæ filie, quo adversus quoscunque insulius, increduliter firmabantur, inchoatam & prescriptam à piissimâ parente vitæ severioris rationem, & maximè jacta Congregationis, in Humilitate, Patientia, Obedientia, Penitentia, arduisque quibuscunque Virtutibus fundamenta, in virtus omnibus, DEO opitulante, inconcussa studio prosequuntur, ut vel hinc jure dicendum videatur, Antoniettam Phœnicem esse imitatam, quæ etiam post funus, imo ex funere mater sit, &c.* Certè excrevit quam primum longè latèque sanctissimum hoc Institutum, quod Regi, Reginæ, cunctisque Regni proceribus tantopere arrisit, ut multa quam primum in nobilissimis quibusque Urbibus pro iisdem Monialibus Monasteria construerentur, & ipsa Regis Mater, ut easdem semper secum habere posset, in ipso suo splendidissimo Palatio, quod ipsa sibi Regio apparatu immensis impensis, in ipsa Urbe Re-

Varia passim struuntur Canobia.

gia Parisiensi Regio apparatu construi fecerat, etiam ipsis Calvariensibus Monialibus, Magnificum Cænobium & ædificari, & dignâ se magnificentia dotari curaverit.

Ex prefato Scriptore.

In fatiabile cœli ipsius erga illa sidera desiderium, quæ se digniora quam terris, certius & intimius novit, quam mortales expenderint, iterum novam stellam terris eripit, ut pro dignitate collocet. Fuit hæc Gabriela ab Herya, S. Petri Remensis Virginum Monasterij Monialis absolutissimæ perfectionis. Hæc observantiæ Regularis & columnen & spirans effigies per totam vitam effulsit, per undecim annos, quibus Majoris Priorissæ munus & partes dexterrimè explevit, semel duntaxat Maturinis [quorum ut plurimum ipsa signum dabat] quæque tunc hora, noctis duodecima cantabantur, incertum qua ex causa, sufficiente, tamen procul dubio, defuit; ita Choro & Divinis laudibus affixa, ut templi columna ab omnibus diceretur, nec addicta minus, orationi, solitudini & silentio, continuo vacabat. Denique nihil Gabriela demissius, omnibus non superfluis modo, sed ipsis prorsus necessariis, DEO solo contenta, carebat; ea nihilominus in omnes charitate, ut omnia omnibus esset, vera pauperum, & miserorum Mater ac Portus, omnibus amantiissimæ pietatis viscera, tanto studio pandens, ut abstinentia Gabriellæ facta sit quotidiana pauperum refectio, parte sola jusculti sibi servata, cætera omnia in egenorum conferrer subsidium, maximè Sacerdotum Anglorum, qui tunc propter fidem exulabant. Hæc inops planè in terris nisi Virtutum omnium opibus & dotibus abundans & locuples, ad cælestes possidendos thesauros hoc anno ad cælos evocata, terrena deseruit, ut summo Bono illic frueretur.

Ex monim. Cænoby S. Petri Remensis, Amando Tribut, &c.

V. Gabriela ab Herya.

Egenorum Sufferentrix.

Placidum de Luzuriaga.